

Operation *Opilio* 1987 - en undersøgelse af mejere på mure, stakitter o.l. steder i Danmark

HENRIK ENGHOFF

Enghoff, H.: Operation *Opilio* 1987 - an investigation of harvestmen on walls, fences and Similar habitats in Denmark (Opiliones).
Ent. Meddr 56: 65-72. Copenhagen, Denmark, 1988. ISSN 0013-8851.

The results of a survey of harvestmen on housewalls etc. in Denmark during 1987 are presented. The survey was done with the help of 115 amateur collectors. The newly immigrated *Opilio canestrinii* (Thorell, 1876) was the most frequently found species, followed by *Leiobunum rupestre* (Herbst, 1799). *O. canestrinii* was unknown in Denmark prior to 1986. *L. rupestre* was more widespread and common in 1987 than previously. *Opilio parietinus* DeGeer, 1778, which was earlier the dominant species on housewalls, was still common in 1987, although much less frequent than *O. canestrinii*. The ethical aspects of surveys involving killing of numerous animals are discussed.

Henrik Enghoff, Zoologisk Museum, Universitetsparken 15, DK-2100 København Ø.

I 1986 blev mejeren *Opilio canestrinii* fundet for første gang i Danmark. Den blev samlet både i Jylland, på Sjælland og på Bornholm, i alle tilfælde siddende på husmure, i garager, på stakitter eller på lignende husnære steder. Fundene blev publiceret i flere tidsskrifter (Enghoff 1987a,b,c,d) med opfordring til læserne om at deltage i en større undersøgelse af mejere på mure, stakitter o.l. steder (i det følgende blot kaldt »mure o.l.«).

Denne opfordring, som blev suppleret med lokalradioudsendelser og personlig henvendelse til forskellige insekt- og edderkøpe-interessererede personer, bar i høj grad frugt: I løbet af 1987 blev der indsamlet 8144 mejere af 115 personer jævnt fordelt over hele landet. Dette materiale er nu blevet bestemt af undertegnede (bortset fra et betydeligt materiale fra Jylland, samlet og bestemt af Søren Toft), og resultaterne fremlægges hermed.

Geografisk er landet dækket godt ind, som det fremgår af kortet (Fig. 1). Kun i Sønderjylland, i Vendsyssel og på Sydvestsjælland kunne man have ønsket sig flere indsamlinger. Udover de 10x10 km kvadrater, der er

markeret på Fig. 1, er der enkelte andre kvadrater, hvorfra der foreligger mejerfund, men det drejer sig om andre levesteder end mure o.l.

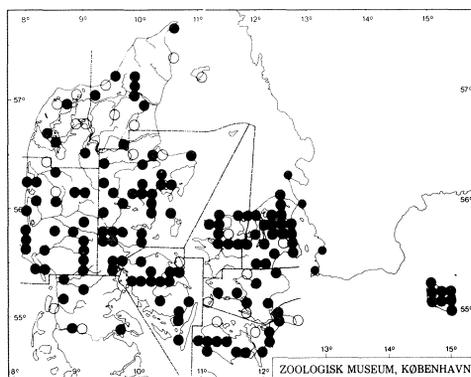

Fig. 1. Danske og svenske fund (10x10 km kvadrater) af *Opilio canestrinii* i 1987. Åbne cirkler angiver kvadrater, hvor arten er eftersøgt forgæves.

Fig. 1. Danish and Swedish finds (10x10 km squares) of *Opilio canestrinii* in 1987. Open circles indicate squares where the species has been looked for in vain.

Alt i alt må det indsamlede materiale anses for fyldestgørende til formålet. Der er dog visse forbehold. F.eks. stammer langt det meste fynske materiale fra november-december. Dette har haft til følge, at tidlige arter som *Phalangium opilio* og *Leiobunum rotundum* næsten ikke, hhv. slet ikke, er taget på Fyn i 1987, selv om de er ganske almindelige på øen ifølge Meinertz (1964b).

Alle de indsamlede mejere opbevares på Zoologisk Museum, undtagen Søren Tofts materiale, som er i hans egen samling.

Hvilke mejerarter sidder på mure o.l.?

Af de 18 mejerarter, der nu kendes fra Danmark, er 3 sjældne, nemlig *Trogulus tricarinatus* (Linnaeus, 1767), *Mitostoma chryso-melas* (Hermann, 1804) og *Nelima gothica* Lohmander, 1945. De øvrige er nogenlunde til meget almindelige, og alle disse 15 arter kan træffes på mure, stakitter o.l., se Tabel 1.

Det fremgår af tabellen, at den nyindvandrede *Opilio canestrinii* (209 fund) er den hyppigst påtrufne art i 1987, skarpt forfulgt af *Leiobunum rupestre* (176 fund). Hvis man ser på antallet af fangne individer snarere end antallet af fund, fører *L. rupestre* endda, men det kan tilskrives et enkelt fund på næsten 500 individer af denne art.

Nu kan det ikke udelukkes, at *O. canestrinii* er overrepræsenteret i materialet: Undersøgelsen blev lanceret specielt med henblik på denne art, og det kan tænkes, at nogle af indsamlerne har samlet særligt mange langbenede, tegl-gulerods-farvede eksemplarer. Det er dog mit skøn, bl.a. ud fra hvad jeg selv har observeret og samlet, at *O. canestrinii*'s dominans er reel nok.

Næst efter *O. canestrinii* og *L. rupestre* kommer en gruppe med 89-117 fund: *Phalangium opilio*, *Opilio parietinus*, *Oligolo-*

phus hansenii og *Mitopus morio*. *P. opilio* er den hyppigste art på mure o.l. først på sæsonen, mens *O. hansenii* især træffes sidst på året. *M. morio* udmærker sig ved, at den oftest sidder tæt ved jorden, op til omkring en halv meter oppe.

De øvrige arter (med 1 - 49 fund) må betegnes som mindre hyppige på mure o.l.

Dette billede af mejerfaunaen på mure o.l. i 1987 er radikalt forskelligt fra, hvad Meinertz (1964a) fandt efter sin langvarige undersøgelse (1928-62). Meinertz' rubrik »i og på bygninger« er godt nok lidt snævrere defineret end »mure, stakitter o.l.«, men kan alligevel godt bruges til sammenligning.

Som det ses i Tabel 1, var *Opilio parietinus* den altdominerende art på og i bygninger i 1928-1962 (55 fund). De øvrige arter fra denne type levested (1-9 fund) er alle af ringe betydning.

Forskellen fra 1928-62 og til 1987 skyldes ikke kun den ny-indvandrede *O. canestrinii*. Det ser også ud til, at en række andre arter er blevet forholdsvis hyppigere på mure o.l. Det gælder først og fremmest *Leiobunum rupestre*, som i 1987 var uhyre talrig. Også hvad den geografiske udbredelse angår, er *L. rupestre* i fremgang, se afsnittet om arternes udbredelse.

Arternes geografiske udbredelse

Med to undtagelser viser 1987-undersøgelsen, at mejer-arternes udbredelse i Danmark svarer til, hvad Meinertz viste i 1964 (1964b). Undtagelserne er *Opilio canestrinii* og *Leiobunum rupestre*.

Opilio canestrinii

Denne art fandt Meinertz (1964b) ikke, og sandsynligvis levede den slet ikke i landet, da han gjorde sine indsamlinger (se Enghoff

Tabel 1. Forekomst af mejere på mure o.l. i Danmark 1987.

Artsnavnene følger Martens (1978), undtagen for *Opilio canestrinii*'s vedkommende. I de tilfælde, hvor Meinertz (1962, 1964abc) bruger et andet navn, er dette anført i parentes.

	Fund i 1987 på mure, stakitter o.l.		Fund 1928-62 i og på bygninger efter Meinertz (1964) fund (»prøver«)
	fund (»prøver«)	individer	
<i>Nemastoma lugubre</i> (Müller, 1776) (<i>N. lugubre-bimaculatum</i>)	1	1	–
<i>Phalangium opilio</i> Linnaeus, 1761	89	350	9
<i>Opilio parietinus</i> (De Geer, 1778)	109	540	55
<i>Opilio saxatilis</i> C. L. Koch, 1839	9	10	1
<i>Opilio canestrinii</i> (Thorell, 1876) (Martens: <i>O. ravennae</i>)	209	1909	–
<i>Rilaena triangularis</i> (Herbst, 1799) (<i>Platybunus triangularis</i>)	1	1	–
<i>Lophopilio palpinalis</i> (Herbst, 1799) (<i>Odiellus palpinalis</i>)	2	2	–
<i>Oligolophus tridens</i> (C. L. Koch, 1836)	30	74	1
<i>Oligolophus hansenii</i> (Kraepelin, 1896)	117	674	4
<i>Paroligolophus agrestis</i> (Meade, 1855) (<i>Oligolophus agrestis</i>)	49	141	–
<i>Lacinius ephippiatus</i> (C. L. Koch, 1835)	2	16	–
<i>Mitopus morio</i> (Fabricius, 1798)	98	480	3
<i>Leiobunum rotundum</i> (Latreille, 1798) (<i>Liobunum rotundum</i>)	42	147	2
<i>Leiobunum blackwalii</i> Meade, 1861 (<i>Liobunum hassiae</i>)	23	73	1
<i>Leiobunum rupestre</i> (Herbst, 1799) (<i>Liobunum rupestre</i>)	176	2076	5

1987a). De første danske fund stammer fra 1986, og i 1987 var *O. canestrinii* den hyppigste mejer-art på mure o.l. I tiden fra 1962, hvor Meinerts afsluttede sine indsamlinger, og til 1986 er der ikke samlet mejere her i landet i større stil, med en enkelt undtagelse: Ole Bøggild har i forbindelse med sine edderkoppe-studier samlet en betydelig mængde mejere i denne periode. Dette materiale, som nu er skænket til Zoologisk Museum og er blevet bestemt, stammer overvejende fra skove o.l. »naturlige« levesteder. Der er dog omkring en halv snes fund fra huse m.m., men *O. canestrinii* er ikke til stede (derimod er der 5 fund af *O. parietinus*).

Der er 1987-fund af *O. canestrinii* fra hele landet (Fig. 1) inklusive adskillige småøer (Amager, Sejerø, Tåsinge, Langeland, Fanø, Samsø). Det ser ud, som om arten ikke er så talrig i Nordjylland som i resten af landet: Selv om den er fundet helt op til Skagen, er der forholdsvis mange 10x10 km kvadrater i Nordjylland, hvor den er eftersøgt forgæves (Fig. 1). Dette stemmer godt overens med, at *O. canestrinii* må antages at være indvandret sydfra i de senere år (Enghoff 1987a).

Også i Sverige er *O. canestrinii* nu konstateret. 1987 bragte de første svenske fund, alle ved den skånske vestkyst (Kullen, Helsingborg, Malmø, Höllviken).

I min artikel om fundene af *O. canestrinii* i 1986 (Enghoff 1987a) gjorde jeg opmærksom på, at den nye art kunne tænkes at være ved at fortrænge den »gamle« *O. parietinus* i Danmark. Undersøgelsen i 1987 viste, at dette ikke er tilfældet: *O. parietinus* er stadig ganske almindelig og udbredt i Danmark (Fig. 2). Ofte forekom de to arter i samme indsamlingsglas, og flere gange er de blevet set siddende side om side på den samme mur. Grunden til, at *O. parietinus* næsten ikke blev fundet i 1986, er nok undersøgelsestidspunktet: i 1986 startede indsamlingerne først sidst i oktober, og *O. parietinus* er gennemgående en tidligere art end *O. canestrinii*. Det kan selvfølgelig ikke udelukkes, at *O. canestrinii* på længere sigt vil fortrænge

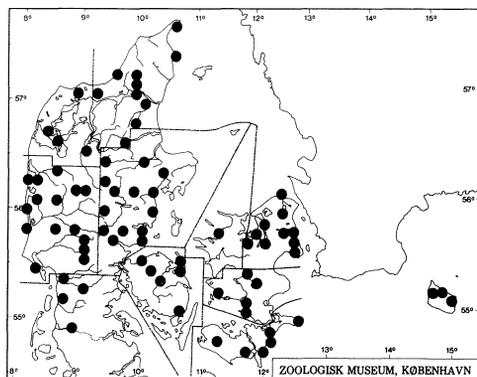

Fig. 2. Danske fund (10x10 km kvadrater) af *Opilio parietinus* i 1987.

Fig. 2. Danish finds (10x10 km squares) of *Opilio parietinus* in 1987.

O. parietinus helt eller delvis, men foreløbig er dette tilsyneladende ikke sket.

Leiobunum rupestre

Denne art er blevet almindeligere, siden Meinertz foretog sine undersøgelser. Meinertz (1964b) rapporterede *L. rupestre* som forholdsvis ualmindelig, men udbredt over hele landet. På hans udbredelseskort (se Fig. 3) er der dog store huller i forekomsten. Således var der ingen fund fra Fyn overhovedet, og kun ganske få fra Sønderjylland og Himmerland. I 1987 er arten fundet mange steder på Fyn, og også i Sønderjylland og Himmerland (Fig. 4).

Ofte forekommer *L. rupestre* i stor mængde, til tider kan man finde hele flokke, hvor individerne sidder mere eller mindre oven i hinanden. Herved adskiller arten sig fra de øvrige danske mejere, som holder en vis afstand til hinanden, selv når de er talrige.

Den tiltagende hyppighed af *L. rupestre* i Danmark stemmer overens med, at arten i det hele taget synes at være inde i en ekspansionsfase. Således er dens forekomst i Finland af forholdsvis ny dato (Heinäjäki 1944), og også i Sverige synes den på frem-march: Martens (1978) kendte kun arten fra Skåne. Lohmander (1954) rapporterede den

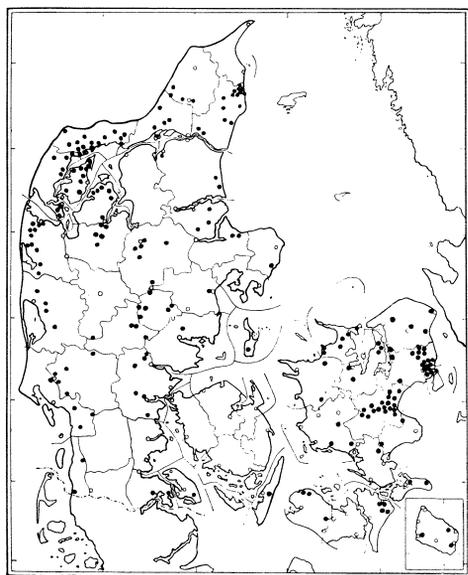

Fig. 3. Udbredelsen af *Leiobunum rupestre* i Danmark iflg. Meinertz (1964b).

Fig. 3. The distribution of *Leiobunum rupestre* in Denmark according to Meinertz (1964b).

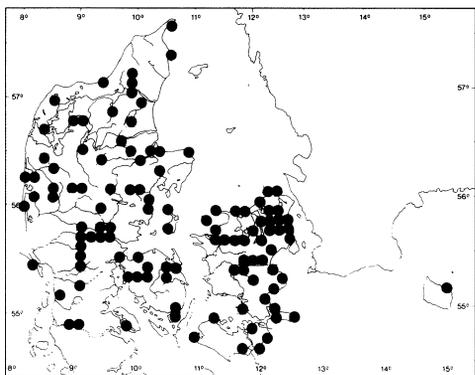

Fig. 4. Danske fund (10x10 km kvadrater) af *Leiobunum rupestre* i 1987.

Fig. 4. Danish finds (10x10 km squares) of *Leiobunum rupestre* in 1987.

dog fra det vestlige Småland, og i 1987 er den fundet både i det sydøstlige Småland (Kalmar) og i Uppland (Uppsala). De af Martens (1978) rapporterede nye fund af *Leiobunum tisciae* fra England skal muligvis også henføres til *L. rupestre*, som ellers er ukendt fra De britiske Øer.

Mejernes tidsmæssige fordeling

De danske mejerers årscyklus er beskrevet af Meinertz (1964c), og indsamlingerne i 1987 har bekræftet hans resultater. Alle de arter, der er truffet blot nogenlunde hyppigt på mure o.l., er udprægede sensommer-efterårsdyr. Som det ses af Fig. 5, tog sæsonen sin begyndelse i august og var stort set forbi ved udgangen af november. Enkelte arter fortsatte dog ind i december, ja sågar helt til februar p.g.a. den milde vinter. De fleste af de sene forekomster er ikke med på Fig. 5, idet de skyldes mine egne observationer på vej til arbejde: På bestemte steder stoppede jeg og kiggede, og noterede hvilke arter der var (se Tabel 2). De dominerende arter i december-februar var *Opilio canestrinii* (sidste fund 10. februar) og *Oligolophus hansenii* (sidste fund 28. januar). *Paroligolophus agrestis* var også udholdende (sidste fund 23. december), og den 28. december fandt jeg til min store overraskelse en unge af *Phalangium opilio*. Dette fund støtter Meinertz' hypotese (1964c) om, at *P. opilio* undtagelsesvis kan overvintré som voksen eller stor unge (ellers foregår overvintringen hos denne art i ægstadiet, ligesom for de fleste andre danske arters vedkommende). En enkelt, gravid hun af *Leiobunum rupestre* blev fundet inden-dørs den 12. januar.

Der er en mærkelig detalje ved fundenes tidsmæssige fordeling (Fig. 6), nemlig de forholdsvis få fund i begyndelsen af oktober. At der er særlig mange fund i slutningen af oktober, kan ikke undre (skolernes efterårsferie!) - måske har mange indsamlere »sluppet af« i begyndelsen af måneden, vel vidende at efterårsferien var nært forestående?

De enkelte arter på mure o.l. er ikke lige hyppige efteråret igennem. F.eks. er *Opilio canestrinii*, *Oligolophus hansenii*, *Paroligolophus agrestis* og *Leiobunum blackwallii* forholdsvis hyppige i sæsonens sidste del (fra november). Derimod er arter som *Phalangium opilio*, *Leiobunum rotundum* og *Mitopus morio* »tidlige«, dvs. hyppigst i august-september.

Operation *Opilio* 1987

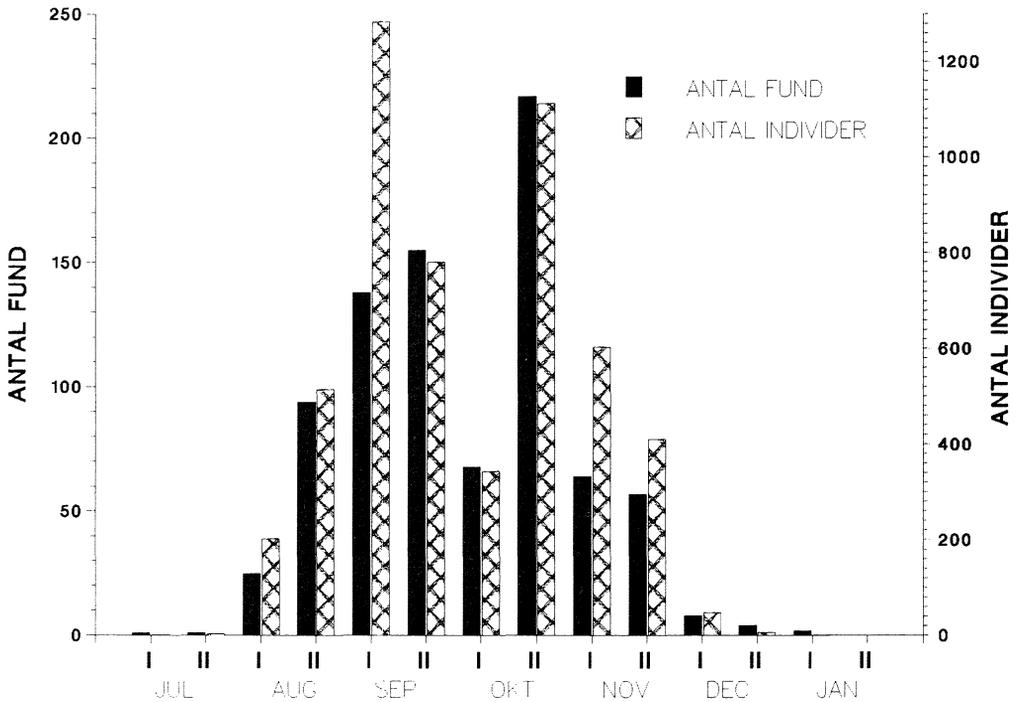

Fig. 5. Den tidsmæssige fordeling af danske mejerfund fra mure o.l. i 1987, dels udtrykt ved antal fund, dels ved antal individer. I og II står for hhv. første og anden halvdel af måneden.

Fig. 5. The temporal distribution of Danish harvesterman finds from housewalls etc. in 1987. Black columns: numbers of finds; patterned columns: numbers of individuals.

Om sådanne undersøgelser

Når man iværksætter en større undersøgelse, der består i, at folk skal dræbe et stort antal dyr, må man overveje, om det forventede udbytte af undersøgelsen står i et rimeligt forhold til indsatsen. Og her tænkes ikke alene på de mange involverede menneskers indsats, men også på mejernes indsats, som jo er deres liv.

Nogle vil mene, at man ikke bør dræbe så mange uskadelige dyr, bare for at kortlægge deres udbredelse m.m. Denne holdning, som endda er blevet bragt på tryk i forbindelse med Operation *Opilio* 1987 (Nielsen 1987), er selvfølgelig fuldt legitim. Som fagzoolog

er man nok tilbøjelig til at nære færre betænkeligheder, end mange privatpersoner vil gøre. At der ikke har været flere protester, end der har (idet nemlig kun ovennævnte forfatter har ytret sig imod undersøgelsen), hænger givetvis sammen med, hvad det er for dyr, der er blevet undersøgt: Havde jeg opfordret folk til at skyde eller forgifte et udvalg af de småfugle, der kom i deres haver, for så at sende mig dem, ville der bestemt have rejst sig en storm af protester. Desuden ville det have været ulovligt, men lovgivningen afspejler jo også vores fælles - samfundets - holdning. Havde jeg på den anden side opfordret folk til at sende mig en klump mos fra taget på deres hus, med henblik på en

Tabel 2. Forfatterens egne mejerobservasjoner i Københavns nordegn fra slutningen af november 1987 til februar 1988. Tallene angiver antal dage i den pågældende periode med observationer af arten.

	20-30. nov.	1-10. dec.	11-20. dec.	21-31. dec.	1-10. jan.	11-20. jan.	21-31. jan.	1-10. febr.
<i>Phalangium opilio</i>	2	0	0	1	0	0	0	0
<i>Opilio canestrinii</i>	9	8	6	9	5	3	2	1
<i>Oligolophus hansenii</i>	6	2	2	8	4	1	1	0
<i>Paroligolophus agrestis</i>	1	0	1	1	0	0	0	0
<i>Mitopus morio</i>	2	0	0	0	0	0	0	0

undersøgelse af næsten-mikroskopiske mider eller bjørnedyr, ville der næppe have været en eneste kritisk røst.

Nu var det altså mejere, og der var en enkelt kritisk røst. Der er ingen patentløsning på problemet - enhver må bedømme, om de indvundne resultater er 8144 mejerers liv værd. Det skal dog fremhæves, at disse 8144 mejere kun udgør en brøkdel af en promise af de mejere, der har levet i Danmark i 1987, så nogen trussel mod arterne er der ikke tale om.

Hvis man kunne bestemme mejerne uden at dræbe dem, ville det selvfølgelig være bedst - det er jo sådan, ornitologerne udfører deres undersøgelser. Mange mejere, men ikke alle, kan sagtens kendes i levende live, når man har nogen erfaring, sådan som jeg f.eks. selv har fået i løbet af 1987. Men der findes ingen bøger, som kan bruges til feltbestemmelse, så en undersøgelse i stil med denne kunne absolut ikke have været udført uden at dræbe mejerne. Ydermere er der det problem, at hvis man tager en mejer op i hånden for at se nærmere på den, vil den næsten altid miste et antal ben, hvorved dens overlevelseschancer forringes stærkt.

Så indtil der foreligger bedre litteratur, er man henvist til at basere mejerundersøgelser på indsamlede, dræbte eksemplarer. Adskillige af de danske arter er ganske vist af-

bildet med fortræffelige farvefotos i Jones (1983), men for en sikker bestemmelse kræves bøger som Meinertz (1962) og Martens (1978).

Alle bidragydere takkes herved hjerteligt for godt samarbejde. Det har været opmuntrende at se, at det selv med en så lidet populær dyregruppe som mejerne har været muligt at aktivere en større mængde mennesker, også uden for fagzoologernes korte rækker. Bent W. Rasmussen takkes for fremstillingen af søjlediagrammet.

Tilføjelse:

Mens artiklen er blevet sat, er mejersæsonen 1988 kommet i fuld gang. Allerede den 10. juli fandt jeg årets første voksne *Opilio canestrinii* (i en kælderhals i Skagen). I 1987 skulle vi helt frem til 6. august, før den første voksne *O. canestrinii* blev set (på Zoologisk Museums garagemur).

Endvidere har J. Gruber (1988: Neunachweise und Ergänzungen zur Verbreitung von *Opilio canestrinii* (Thorell) und *Opilio transversalis* Roewer. - Ann. Naturhist. Mus. Wien 90B: 361-365) publiceret et fund af *O. canestrinii* i Danmark (Sæby) fra 1985, altså et år før jeg fandt de første danske eksemplarer. Gruber angiver også arten fra Nordafrika (Tunesien, ?Algeriet).

Litteratur

- Enghoff, H., 1987a: *Opilio canestrinii* (Thorell, 1876) - en nyinvandret mejer i Danmark. - Ent. Meddr 55: 39-42.
- 1987b: En ny mejer i Danmark. - Dyr i Natur og Museum 1987/1: 29-31.
- 1987c: En ny mejer i Danmark - hjælp med at finde den. - Natur 1987/2: 3.
- 1987d: Jagten på mejerne. - Fynsk Natur 1987/3: 20-21.
- Heinäjäoki, M., 1944: Die Opilioniidenfauna Finnlands. - Acta zoologica Fennica 42: 1-26.
- Jones, D. 1983: Spiders of Britain and northern Europe. - Country Life Books, Feltham, 320 pp.
- Lohmander, H., 1954: Faunistiskt fältarbete 1953 (Västra Småland). - Göteborgs Musei Årstryck 1954: 27-50.
- Martens, J., 1978: Weberknechte, Opiliones. - Tierwelt Deutschlands 64: 1-464.
- Meinertz, N.T., 1962: Mosskorpioner og mejere. - Danmarks Fauna 67: 1-193.
- 1964a: Beiträge zur Ökologie der dänischen Opilioniiden. - Vidensk. Meddr dansk naturh. Foren. 126: 403-416.
- 1964b: Eine zootopographische Untersuchung über die dänischen Opilioniiden. - Vidensk. Meddr dansk naturh. Foren. 126: 417-449.
- 1964c: Die Jahreszyklus der dänischen Opilioniiden. - Vidensk. Meddr dansk naturh. Foren. 126: 451-464.
- Nielsen, M., 1987: Vi andre skyder da ikke sjældne fugle. - Fynsk Natur 1987/3: 21.

Mindre meddelelse

Myrerne *Oecophylla smaragdina* (Fabricius, 1775) og *Camponotus vagus* (Scopoli, 1763) fundet i Danmark.

Begge disse arter er tilfældigt indslæbt til Danmark, og begge er fundet i nær tilknytning til menneskelige aktiviteter.

En dronning af vævermyren *Oecophylla smaragdina* blev fundet på Københavns Grønttorv i april 1987. Arten er hjemmehørende i sydøstasiens tropiske regnskove og er sandsynligvis kommet hertil med frugter eller grøntsager via Holland. Arten er meget karakteristisk ved sin grønlig, let metalskinende farve og dronningens betydelige størrelse (12-14 mm). Vævermyrerne, hvoraf der kun findes ganske få arter, kendetegnes ved, at arbejderne ved larvernes hjælp spinder større blade sammen til de boer, hvor arternes yngel lever. Rederne findes udelukkende i trækronerne. Arten har ingen mulighed for at etablere sig her i landet.

En dronning af *Camponotus vagus* blev indsamlet i en lagerhal (LEGO) i Billund den 29. oktober 1987, og flere individer blev iagttaget (O. Vagtholm-Jensen, *in litt.*). Arten kan være kommet til Danmark med træ fra f.eks. Finland, hvor arten er fritlevende, men den kan også være indslæbt fra sydeu-

ropa. *Camponotus vagus* minder stærkt om sine nære slægtninge i Danmark, *C. herculeanus* og *H. ligniperda*, men den mangler de røde farvetegninger på bagkroppen. De nærmeste findesteder i Norden er i det sydvestlige Finland samt på Øland, Gotland og på Gotska Sandön nord for Gotland. Det er en udpræget mediterranean art, der altså har en stærkt disjunkt udbredelse i Europa. Det er muligt, at arten kunne etablere sig her i landet, f.eks. i tørre, varme fyrreskove.

Materialet befinder sig i Zoologisk Museum, København.

Ole Lomholdt
Zoologisk Museum
Universitetsparken 15
2100 København Ø